

REVO LUCIJA

Danas

subota - nedelja, 6 - 7. mart 2010.

Revolucija u Ateljeu 212

Tribina 4

Pre i posle KOSE

„**A**merička Kosa imala je premijeru na Brodveju“, podsetila je na početku svog izlaganja **Anja Suša**, uvodeći učesnike i publiku Ateljeove tribine u priču o fenomenu „Kose“ onda i danas. „U isto vreme 1968. godine postavljena je u Londonu, a godinu dana kasnije Beograd je imao prilike da je vidi zahvaljujući Jovanu Čirilovu. Neću da ulazim u njegov teren, pustiću ga da on ispriča tu priču. Zahvaljujući njemu i Miri Trailović, naravno, ovaj komad stiže kod nas vrlo brzo posle njegove svetske premijere...

Ta produkcija se dogodila na talasu studentskog bunta 1968. godine, ali je po mnogo čemu bila specifična. Između ostalog, i po tome što se dogodila u institucionalnom pozorištu koje je po svim svojim svojstvima bilo protivrečno načelima novog pozorišta (preuzeto iz engleskog jezika new

Komad prihvaćen od režima

„Ima raznih anegdota, od toga da je „Daj nam sunca“ izvedeno pred Titom, čiji je on bio veliki fan, do toga da je stalno postojao strah da će 'Kosa' preterano šokirati našu čaršiju, pa je jedan kritičar napravio poređenje sa komadom Ace Popovića 'Druga vrata levo', navodeći Popovićev komad kao primer istinskog bunta i zamerajući Ateljeu 212 što

stavlja tu neku 'Kosu', koja je lažna i površna, nasuprot jednom odličnom domaćem tekstu. Atelje je taj odličan domaći tekst postavio godinu dana kasnije i 'Druga vrata levo' su vrlo brzo skinuta upravo indirektnim sistemom zabrane koji je u tom trenutku funkcionisao, a 'Kosa' je na repertoaru ostala veoma dugo, što potvrđuje tezu da je na neki način bila uspešno usvojena od strane režima, što je već bio slučaj u Americi i na nekim drugim mestima gde je ovaj mjuzikl izveden“, kaže **Anja Suša**.

teatre), kao neposredne tekovine studentskih demonstracija '68. Preskočicu mnoge stvari, reći ću samo to da je ova predstava, kad je izvedena u Americi i Engleskoj, naišla na veoma topao prijem kritike. Naš slučaj se unekoliko razlikovao od toga... Američki kritičari opijeni celom tom idejom pobune pozdravili su ovu predstavu, ona je dobila sjajne kritike u vodećim medijima. Poznat je čak i slučaj kritičara Tribjuna koji je želeći da oda počast ovoj predstavi celu svoju kritiku napisao tako da je svaki put umesto tačke stavljao reč Fuck...

Zanimljivo je još i to da je ova predstava za razliku od nekih drugih predstava koje su promovisale načela 1968. u estetskom, formalnom smislu pripadala nasleđu građanskog pozorišta. Ona se dešavala u institucionalnom pozorištu, dakle nije propagirala načela novog pozorišta pa izlazila na ulicu, rušila tu konvenciju četvrtog zi-

da i neposredno bila aktivna u vezi sa društvenim zbivanjima. Zanimljivo je i to da je ova predstava u stvari prvi primerak toga kako je sistem ko-optirao duh pobune preuzevši ga i pretvorivši ga u proizvod jer je „Kosa“ imala veoma lep i dugovečan repertoarski život, za razliku od nekih drugih predstava koje su predstavljale direktnu provokaciju i kao takve su više smetale sistemima, prvenstveno Americi.

„Kosa“ je u stvari predstavljala most između dve stvari, između pisaca starije generacije, od kojih su neki bili vrlo kritični prema studentima kao, na primer, Džon Ozbourn, i radikalne kontrakulture koju su propagirali tadašnji omladinci širom sveta, zato što je na neki način primenila ikonografiju tog bunta, upotrebila je, ali je sve to „spakova-

Kontekst

U jeku nestišanih strasti oko nove predstave „Kose“ u Ateljeu 212, održana je četvrta tribina u revolucionarnoj sezoni ovog teatra posvećena fenomenu pomenute predstave pod nazivom „Pre i posle 'Kose'“. Predstava je rasprodana, jedno od njenih izvođenja bilo je gala po ceni karte od skoro nezamislivih 10.000 dinara, postavljalo se pitanje kakvu antiglobalističku poruku ona šalje ako se zna da je između ostalog finansirana i novcem velikih svetskih korporacija. Da ni onu prethodnu, kulturnu predstavu ne samo Ateljea 212, već i domaćeg pozorišta uopšte, koja je imala dalekosežne kulturne i društvene posledice, takođe nije jednostavno smestiti u ondašnji kontekst, posvedočili su oni koji su bili svedoci, ali i učesnici u nastanku prve beogradske „Kose“ - Jovan Čirilov, Borka Pavićević, Miša Janketić i Jugoslav Vlahović. Na tribini je učestvovala i Anja Suša, pozorišna rediteljka, koja je temu svog magistarskog rada posvetila odnosu pozorišta i čuvene '68. godine. Najzad, tribini su prisustvovali i akteri i autori današnje „Kose“ sa upravnikom Ateljea i rediteljem predstave Kokanom Mladenovićem na čelu.

Pokušavši da „Kosu“ smeste u kontekst ondašnje i sadašnje zemlje, 1968. i 2010. godine, da daju istorijske i političke okolnosti u kojima su obe predstave nastale i u kojima su izvedene, uz konstataciju da su obe pokušaj da se odgovori na sopstveno vreme, učesnici tribine ponudili su i neke nove poglede na fenomen ovog mjuzikla kod nas. Među najzanimljivijima su oni koji svedoče da je prva predstava Beograd i tadašnju zemlju smeštala uz ostatak pre svega zapadnog sveta, dok predstava danas šalje jednu antiglobalističku poruku. Kako pak tu poruku poslati iz ove zemlje sada (a ne svrstati se na taj način uz one nacionalističke struje u njoj) još je jedan zanimljiv ugao posmatranja nove predstave. Takođe, zanimljivo je upoređivati forme ove dve predstave. Ona prva bila je mnogo više spontana, daleko od ondašnjeg mahom konvencionalnog, klasičnog teatra na koji je upravo zbog otvorenosti svog izraza izvršila značajan uticaj. Nova „Kosa“, na prvi pogled, bliža je čvrstoj, zatvorenoj strukturi, bez mnogo prostora za improvizaciju, savršenija u izvođenju od svoje prethodnice. Najzad, ali

nikako najmanje važno, dotaknuta su i pitanja kako su finansirane predstave „Kose“ što takođe mnogo govori o njihovom kontekstu, ali i odjeku i značaju koji, svaka u svom društvenom trenutku, ispunjavaju.

Nastavak sa strane 1A

la“ u socijalno vrlo prihvatljive instituci-
onalne okvire i kao takva je bila vrlo do-
bro prihvaćena. Ovo je u najkraćim crta-
ma bila priča o američkoj "Kosi".

Levlje od levljev

„Naša 'Kosa' se desila godinu dana po-
sle toga, 1969. u državi sa potpuno druga-
čijim političkim uređenjem“, nastavila je

protiv rata u Vijetnamu, u Nemačkoj je to
obračun sa nacističkom prošlošću, u ze-
mljama Varšavskog pakta je to bio obra-
čun sa tamošnjim režimima, kod nas se
tražilo svašta, tražilo se levlje od levljev. U
svakom slučaju, naša 'Kosa' se desila u
jednoj vrlo specifičnoj klimi. Ono što je
karakteristično za tadašnju Jugoslaviju,
koja je u tom trenutku imala Bitef već dve
godine (i to treba pomenuti), jeste to što je
želela da se prezentuje u široj međunarod-
noj slici kao liberalna država, otvorena za

Nevini i „strejt“ hipici

Miša Janketić: U to vreme je bilo jako malo hipika. Oni su se
skupljali ispred Narodnog pozorišta „kod Konja“, bilo ih je 25-
30, ne mnogo više, i oni su takoreći svi ušli u našu predstavu.
Oni su se tako oblačili, bili su u to vreme predmet zgražavanja
Beograđana jer je postojalo ubeđenje da su to deca koja se dro-
giraju. Mira je bila ozbiljna žena i znam za podatke da je zdrav-
stvenom analizom utvrđeno da je samo jedno ili dvoje od tih hi-
pika konzumiralo marihuanu, a da je od tih dvadesetak devojčica 99 odsto bilo nevino. Eto, to
je ta prokažena hipi družina, iz koje su skoro svi bili angažovani u našoj predstavi kao Pleme.

Suša smeštajući u istorijski kontekst prvu
predstavu „Kose“ kod nas. „Posle stu-
dentskog bunta koji je, iako se u kulturo-
loškoj i ikonografskoj sferi vrlo dobro na-

savremene tendencije i trendove, i 'Kosa'
je bila vrlo dobar način i primer da se to
uradi. 'Kosa' je nastala u jednom institu-
cionalnom, repertoarskom, finansira-
nom, gradskom pozorištu, Ateljeu 212, i
prošla je vrlo uspešno. Rađena je u speci-
fičnom maniru, nekarakterističnom za
pozorište tadašnjeg socijalističkog režima.
Kad je predstava krenula, doživela je rela-
tivno dobar prijem, najveći broj kritičara
je blagonaklono posmatrao taj događaj,
postojala je samo jedna kritika koja je bila
ekstremno negativna (radilo se o kritici u
'Borbi', a bilo je još raznih napisa, koji su
bili senzacionalistički intonirani, koji nisu
bili kritike, ali ja pamtim jedan 'Hoće li nas
Kosa pokositi'). Postoje kritičari koji su,
ocenjajući tadašnje izvođenje 'Kose', to
pokušali da konceptualizuju, stave u neke
okvire koji su se upravo tad formirali za-
hvaljujući Bitefu. Dobar primer za to je,
recimo, Vladimir Stamenković, čija je kri-
tika predstavljala jednu dobru analizu ove
predstave. Bilo je i raznih, da tako kažem,
impresionističkih pogleda, koji nisu bili
sasvim artikulisani, jer je našoj kritici u to
vreme u velikoj meri nedostajao pojmov-

Radikalna kontrakultura omladinaca: Skice Todora Lalickog za predstavu „Kosa“ 1969.

ni aparat za razumevanje te vrste i estetike
i jezika, iako je to u dramskom, pozori-
šnom smislu bio tradicionalni pozorišni

SUŠA: Mislim da
pozorište više nema taj
revolucionarni
potencijal u svetu u
kome danas živimo,
upravo sa pozicije
savremenijih sredstava
komunikacije. Mi koji
se bavimo pozorištem
voleli bismo da
nije tako, ali
bojim se da
nismo u pravu

0 pozorišnom marketingu, finansiranju i antiglobalizmu

Odgovarajući na primedbe kakvu antiglobalističku
poruku može da šalje predstava delom finansirana
od velikih internacionalnih korporacija za koje se
potom upriliči i njeno gala izvođenje, Kokan Mla-
denović, koji je i usmerio ostricu svoje adaptacije ka
globalizmu, kaže, „Nijedan novac nije priljav. One
koji ga donose treba navući propagandom u pozori-
šte, gde će onda da pogledaju predstavu koja ima
poruku takvu kakvu ima“ i dodaje da je to i svoje-
vrstan moderan princip Robina Huda.

Slična su razmišljanja i **Radovana-Laleta Đurića**,
direktora Niš Art Fondacije zahvaljujući kojoj
su obezbeđena sredstva za autorska prava za izvo-
đenje „Kose“. Tim povodom, kao i povodom nove
zbirivanja i oko prve postavke, kaže:

„Današnja 'Kosa' takođe predstavlja bunt mla-
dih kao i pre 40 godina. Ali, postoji još jedna stvar
koja je meni značajna. 'Kosa', kao predstava i sve
to se dešavalo oko nje, probudila je Atelje 212 i
pokrenula ga. I još, dovela je druga pozorišta u si-
tuaciju u kojoj imaju konkurenciju i moraju da se
bore i da urade sve – i marketinški i repertoarski,
da privuku ljude. Sad i druga pozorišta imaju veći
broj posetilaca nego pre 'Kose'. Kosa je rasprodala

revolucija DANAS

subota - nedelja, 6 - 7. mart 2010.

ono više nema taj revolucionarni poten-
cijal u svetu u kome danas živimo, upra-
vo sa pozicije savremenijih sredstava ko-
munikacije. Mi koji se bavimo pozori-
štem voleli bismo da nije tako, ali bojim
se da nismo u pravu.“

„Kosa“ kao lakmus papir

„U mom slučaju u vezi sa naslovom
Pre i posle 'Kose' moram da se pitam da li
pre i posle Formanove „Kose“ za koju
nismo verovali da će ispasti dobro 1969,
a posle se ispostavilo da je ispala odlič-
no, ili pre i posle ove "Kose", otpočeo je
svoje izlaganje **Jovan Ćirilov**, prisećajući
se kako su se kroz ovu ali i druge pre-
stave tadašnjeg pozorišta prelamali po-
litički uticaji i odluke.

„Ako govorimo o političkim konteksti-
ma (mislim da će se Janketić naročito se-
titi toga), mislim da je 'Kosa' bila lakmu-
sova hartija, jer jednog trenutka je učinjen
pokušaj povratka na estetski konzervati-
vizam sa čuvenom Sofijom (Toľjom) Mi-
šić, sekretarom Gradskog komiteta. Onda
je bio veliki napad na nacionalne stvari,
sve one koje su se bavile Milošem ili Mi-

Tito kao producent „Kose“

„Interesantan je ovaj pogled na naučni način koji proučava ono što
se desilo prediznije nego naše uspomene. Kod nas postoji optimi-
zam pamćenja, a oni koji proučavaju, oni hladno raspravljaju i dođu
do toga kako su izgledale te kritike. Jedino što je Anja rekla da je 'Ko-
sa' bila dosta dobro primljena, a ona je primljena senzacionalno. I
male ispravke ovih različitih anegdota, kako se desilo ovo sa Titom.
Vrlo mnogo napisalo bilo je u svetskim medijima, a posebno dve stvar-
i – da su Rado i Ragni došli posle predstave, da je to još podiglo at-
mosferu i, drugo, nešto što je za Miru Trailović bilo katastrofa. Ne
samo da je pisalo o tome kako je Tito gledao mjuzikl, već su produ-
centi 'Kose' posle jedno pet godina i svih mogućih 'Kosa' pretvorili u
jednoj brošuri u kojoj je pisao ko je producent, u to da je za našu Kosu producent bio Josip Broz
Tito. Mira je brižljivo čuvala da se to negde ne pojavi“, naglašava **Jovan Ćirilov**.

hajlom ili Karadordem, to je osuđeno, kao
i 'Isus Hrist superstar', sa tendencijom da
se sve to skine sa repertoara. Naravno,
univerziteti kod nas su bili druge priče.
Oni koji su se borili, borili su se da ne bu-
de tako. Sve je, kad je došao, skinuo sa re-
pertoara Oskar Davičo, koji je rekao: 'E,
nećemo nazad. Ono za šta smo se borili
posle '48. pa svih ovih godina... osvojili
svoja prava, da Jugoslavija nije za so-
cijalistički realizam'. To je bio vrlo efektn
ambijent i tog trenutka je sve pomenuto
skinuto sa repertoara. Nadrealisti su odi-
grali fantastičnu ulogu kao slobodari. To
su bili oni koji su u 'sukobu na levisi' bili

na strani protiv Zogovića i Đilasa... Ovo je
priča jednog svedoka. Sada ovdje gledam
neku drugu 'Kosu' i predstavljam neku
kopču dva vremena. Mogu da kažem, što
se tiče imena i prezimena, da je svako na
nivou svoga vremena, i jedno i drugo igra-
no je sa strašću. Bitna je razlika koja se ti-
če Plemena. Kokan je daleko više iskori-
stio članove Plemena, birajući ljude, ve-
zavši se za njih, videvši njihovu vrednost
i svako od učesnika u današnjoj predstavi
imao je mnogo veću ulogu kao pojedinac.
Smatram da je dobro što je u pitanju
adaptacija a ne rekonstrukcija hipi pokre-
ta. To je, naravno, jako težak put. Mnogo

Kosa je rasprodana i tako će biti i dalje i to je lepo, ali nije toliko značajno koliko je značajno
da se povećala poseta i u drugim pozorištima: Radovan-Lale Đurić

Pokušavši da „Kosu“ smeste u
kontekst ondašnje i sadašnje zemlje,
1968. i 2010. godine, da daju
istorijske i političke okolnosti u
kojima su obe predstave nastale i u
kojima su izvedene, uz konstataciju
da su obe pokušaj da se odgovori na
sopstveno vreme, učesnici tribine
ponudili su i neke nove poglede na
fenomen ovog mjuzikla kod nas:
Učesnici tribine Borka Pavićević,
Jovan Ćirilov, Anja Suša
i Jugoslav Vlahović, i
glumci i publika nove „Kose“

rasprodato!

PAVIĆEVIĆ: Shvatam
Kokanovu muku kako
da izađe na kraj sa
evrointegracijama u
jednoj predstavi, koja je
veoma veoma značajna
po čitavom nizu stvari,
i istovremeno otkriva
taj nerelevantan
provincijski prijem
koji kaže „To je dobro
za naše prilike“.
To je jedna od
najodvratnijih rečenica

je slikovitiji ovaj pokret koji se sada deša-
va u vezi sa kritikom globalnog kapitali-
zma i mislim da je to u predstavi ideološki
uspeo. Zanimljivo je i da je sada u svetu
ponovni val golotinje kao izražavanje pro-
testa. Ova predstava je i po tome bila ču-
vena, mada se nisu svi skidali kao što se to
radi danas... Pri tome se kod nas sve odi-
gravalo pri većjoj svetlosti. Skinulo se pe-
toro-šestoro i ja sam hteo da se skidam,
da napravim neki gest, međutim, Mira me
nije pustila dok ne vidi kako izgledam, po-
što me pre toga nikada nije videla, mada
se svašta pričalo o našem odnosu. Ali, u
poslednjem trenutku, kad je trebalo da ot-
krijem sve svoje vrednosti... od toga nije
bilo ništa“, duhovito je završio Ćirilov.

Akcija protiv Rusa na Bitefu '68.

„U avgustu '68. Rusi su ušli u Prag, a već u septembru na Bitefu je go-
stovao Mossovjet sa predstavom Gorkog „Malogradani“. Nekolicina
mladih ispred Atljea rasturala je letak na kome je pisalo „Građani Be-
ograda, ovim vas obavestavamo da su trupe Varšavskog pakta ušle u
Prag, vratite se kući“. A ispred Ateljea stajao jedan Spaček Želimir
Žilnika, koji su oni i Makavejav vozili u krug po ulici Neki od nas su ima-
li zadatak da onima koji su ulazili u Atelje 212 kažemo „ibeovac“ (ja
sam to rekla Aci Popoviću koji je to zaista i bio, o čemu je nisam ima-
la pojma jer mi je tada bilo samo 19 godina i on se kasnije toga uvek
sećao). Posle na s je policija povatala i isledivala gde je štampan taj
letak“, kaže Borka Pavićević.

je zajedničko je ta neverovatna energija,
neverovatna radost igranja.

Šta bi bilo ono što je pre i posle 'Kose'?
Mislim - skoro ništa. Za ovih 50 godina
rada shvatio sam da je energija, istina, ra-
dost igranja jedino što u pozorištu stoji i
traje i pre i posle svih 'Kosa'. Ova 'Kosa'
je u tom trendu. Pomalo nostalgично
asocijativno povezala me je sa onom
prethodnom, bio sam istinski uzbuđen i
to me je potpuno iznenadilo. Sećam se
da se onda, ne samo kod nas glumaca, ne
samo kod pozorišnih ljudi, reditelja,
odjednom probudila neverovatna potreba
da se na sceni dešava nešto drukčije i
odjednom je kod jedne grupe najvernijih
gledalaca na intelektualnom nivou počeo
da se formira otpor prema klasičnom te-
atru, koji smo do tada sa uspehom i lako
negovali. Mislim da se od tada do dana
današnjeg ništa nije promenilo u tom

Nastavak sa strane 3A

smislu vremena pre i posle 'Kose'. Mišlim da bi ovi mladi glumci koji se sada bave teatrom trebalo zaista u to da veruju, jer to je njihov način gledanja na svet. Zahvaljujući energiji koju poseduju i radosti igranja koju treba podržati, mislim da je to ne prisilna, nego apsolutno prirodna reforma teatra. Ondašnja predstava imala je jednu četvrtinu teksta od ove sada i bila je događaj, nešto novo. Ovo danas je prava uredna pozorišna predstava, sa svojim osnovnim vrlinama i mislim da bi je trebalo podržati u svakom smislu. Me ne veoma raduje inicijativa pozorišta Atelje 212 da nastavi put koji je počeo pre 'Kose' i kojim treba ići i posle 'Kose', zaključio je Janketić.

„Kosa“ je početak sveta uživanja

„Bogdan Tirnanić i ja smo svojevremeno objavili jedan tekst u NIN-u o tome na koji način 'Kosa' predstavlja apsorpciju zbivanja iz '68“, prišla je temi tribine potpuno obrnutim principom **Borka Pavićević**. „Oba autora 'Kose' imaju izjave objavljene u Nju-zvik-u u kojima pozdravljaju otvorenost i prozapadnost Beograda, koji to u tom trenutku zaista i jeste bio.

Ko je stajao na radikalno levim tezama na 'Kosu' je gledao kao na pristanak na svet apsorpcije i pristanak na svet uživanja što je i Žilnik tada kao student izjavio - 'Kosa je u stvari početak sveta uživanja. Završeno je sa pobunom.'

PAVIĆEVIĆ: Ipak, kritika je moguća a da istovremeno ne budeš na strani Nove srpske političke misli

'Kosa' se danas odigrava u jednoj veoma izlovanoj, odnosno, samoizolovanoj zemlji, koja više nije u statusu u kome je bila ondašnja zemlja iz čega proističu mnoge konsekvence. I shvatam veliku Kokanovu muku kako da izađe na kraj se evrointegracijama u jednoj predstavi, koja je veoma veoma značajna po čitavom nizu stvari, ali istovremeno otkriva taj nerelevantan provincijski prijem koji kaže "To je dobro za naše prilike". To je jedna od najodvratnijih rečenica koja u pozorištu postoji. Pitanje je kako funkcionišu različite pobune u ovoj predstavi, šta se sve moglo napraviti, šta je napravljeno u nekom drugom kontekstu, da li smo mi liberalna sredina. Za ovo poslednje ne verujem ni Dinikiću ni svim drugim ekspertima zato što ne mislim da je u zemlji sa malim posedom moguća liberalna ekonomija, ali to je sad druga stvar čije konsekvence vidimo oko sebe.

U ovoj predstavi koja se sada igra ima nekoliko važnih stvari od kojih je jedna promena kraja, Bergerova smrt. Šta je taj čin, da li je on apsurdan, nečajeovski, čin samopotvrđivanja, da li je primeran, da li je izazov u smislu primerne smrti, odnosno, smrti koju treba slediti? Ili je smrt koja je roman-

Da se mi nismo skinuli i dalje bi se igrali „Pop Ćira i pop Spira“

- Kada sam maturirao 1968. na prirodno-matematičkom smeru u gimnaziji, bio sam kao pušten sa lanca. Zaronio sam u muziku, imao sam već i svoju grupu, u „Mjuzikal Ekspresu“ video sam fotografiju iz brodvejske predstave „Kosa“ na kojoj su bili neki mladi ljudi sa podignutim rukama koja mi se dopala, zainteresovao sam se i otišao na audiciju da vidim o čemu se radi, seća se **Jugoslav Vlahović** kako je postao član Plemena.

- Ima jedan smešan podatak da je producent „Kose“ bio Josip Broz Tito. To, naravno, nema veze sa istinom, već je to lična inicijativa ljudi iz Ateljea koji su potpisali ugovor. Mira Trailović je bila u tom smislu pravi legalista i držala ga se možda čak i previše. Snimanje „Kose“ je bilo striktno zabranjeno i zbog toga ima malo dokumentacije, čak je i Ateljeova foto arhiva većim delom izgorela. To je razlog zbog čega se na televiziji vrte samo dva cr-

Kosa 1969, Atelje 212: Članovi Plemena Jugoslav Vlahović i Dobrovoje Petrović

no-bela snimka, uvodni - „Vodolija“ i „Daj nam sunca“. Oni su bili dozvoljeni u svrhu reklame. Drugo, postojala je i ta čuvena scena golotinje. Pazilo se i da mi koji u njoj učestvujemo ne budemo dovedeni u nezgodnu situaciju. Ja sam se ponekad skidao u predstavi, jer je to u potpunosti odgovaralo njenom duhu. Taj čin je zaista značio i protest i slobodu.

Ipak, ljudima nije bilo baš svejedno, posebno u kontekstu ondašnjeg vremena. Ja volim da kažem da se mi nismo skinuli i dalje bi se igrali „Pop Ćira i pop Spira“. Mi smo zaista u tom smislu napravili jednu malu revoluciju. Mira jeste imala autoritet, ali nije želela ni da rizikuje te je bilo nekoliko devojaka koje su se i ugovorom obavezivale da će se u predstavi pojaviti nage. Ta scena je ipak bila sa ukusom napravljena, sa posebnim indirektnim osvetljenjem i činila je prirodan deo cele predstave. Istovremeno, ona jeste bila jedna velika provokacija, ali i reklama čitavom mjuziklu“, svedoči ovaj umetnik, profesor Fakulteta primenjenih umetnosti, koji je sticajem okolnosti dobio priliku i da na trenutak zaigra u „Kosi“ na Brodveju, pa uz nekoliko stotina nastupa na beogradskoj „Kosi“ imao i pola minuta iskustva učešća u onoj njujorškoj.

A. Ćuk

(fotografije iz privatne arhive Jugoslava Vlahovića)

tična i dokaz nemoći da se ta situacija i svet u kome živiš kao i globalni svet dovede u pitanje ili uprkos svemu stoji kao dokaz ljudima koji su oko tebe, posle te optužbe da sujeto da se gine da bi se prevazišla sujeta. Ja sam to tako shvatila - revolucionarnost građana po definiciji, anarhistička potreba da se ostane heroj u nemoći promene reda stvari šta god on bio - liberalni kapitalizam u ovom slučaju. Tu Kokan ima problem jer se nalazi pred fašistima i svima onima koji osporavaju integracije i Evropu. Stalno postoji ta pretnja da se sve vrati nazad, da se sve vrati u isto, u ono što jeste - u naciju, pa je scena sa zastavom veoma dobra

- identifikacija oca i nacije u jednom. Vrlo je teško misliti o 'Kosi' na način na koji je ona kontingentno problematična. Mi smo kao sredina na neki način učenjeni. Ipak, kritika je moguća a da istovremeno ne budeš na strani Nove srpske političke misli. U sceni sa crkvom kritika je radikalna i bez zazor, stvari su vrlo čiste. Ceo taj propagandni korpus oko 'Kose', uključujući raspravu od Niš Art Fondacija do Gradske skupštine i Mileta Dragića, o sponzorima predstave takođe je velika tema. U vezi sa ovom predstavom uopšte pokrenuto je mnogo tema. U njoj i oko nje spojilo se sve ono što inače ne postoji na jednom mestu. ■

rasprodato!

Koreografija pesme „Daj nam sunca“

„Sedi drug Tito i ostali gosti i ide završna pesma 'Daj nam sunca'. Posle dolazi Boris Radak (koreograf - prim. I. M.) i kaže 'Završna scena se menja. Nije zgodno da pružamo ruke prema Titu i pevamo *Daj nam sunca*, ispašće da omladina živi u mraku'. Neko mu je to naredio. I onda, umesto prema publici i Titu mi pružamo ruke i idemo prema disko kugli“, jedna je od najzanimljivijih anegdota koju je ispričao **Jugoslav Vlahović**. On je istakao i da učesnicima tadašnje predstave nije bilo žao kada je posle četiri godine bila skinuta sa repertoara jer je već došlo do zamora, pola ansambla se promenilo, predstava čak ni muzički nije više dobro zvučala i za pravo se prirodno ugasila.

Pozorište Atelje 212, Svetogorska 21, 11000 Beograd. www.atelje212.rs

mart

sve predstave počinju u 20.00h

VELIKA SCENA

06.03.	sub	PROSLAVA – T.Vinterberg; M.Rukov
07.03.	ned	BROD PLOVI ZA BEOGRAD, Zvezde Ateljea 212 pevaju
08.03.	pon	KOSA – Dž.Ragni; Dž.Rado - otkupljeno
09.03.	uto	HITLER I HITLER – K.Kostjenko
10.03.	sre	DŽEPOVI PUNI KAMENJA – M. Džons
11.03.	čet	DON ŽUAN U SOHOU – P.Marber
12.03.	pet	KOSA - Dž.Ragni; Dž.Rado
13.03.	sub	13,00 i 20,00 KOSA - Dž.Ragni; Dž.Rado
14.03.	ned	KOSA - Dž.Ragni; Dž.Rado
15.03.	pon	BOG MASAKRA – J.Reza
16.03.	uto	BLI – J.Mijović
18.03.	čet	TRAVESTIJE – Tom Stopard - pretpremijera
19.03.	pet	TRAVESTIJE – Tom Stopard - premijera
20.03.	sub	TRAVESTIJE – Tom Stopard
21.03.	ned	KOSA - Dž.Ragni; Dž.Rado
22.03.	pon	KOSA - Dž.Ragni; Dž.Rado
23.03.	uto	PRLJAVE RUKE – Ž.P. Sartr
25.03.	čet	ATLAS – A. Đorđević - Jugokonzert
26.03.	pet	EJMIN POGLED – D.Her
27.03.	sub	POMORANDŽINA KORA – M.Pelević
28.03.	ned	PUTUJUĆE POZORIŠTE ŠOPALLOVIĆ – Lj. Simović
29.03.	pon	SMRTONOSNA MOTORISTIKA – A. Popović
30.03.	uto	ART – J. Reza
31.03.	sre	ČELAVA PEVAČICA – E.Jonesko – gostuje SNP i „Beba 021“

a 212

predstave počinju u 20.30 h

TEATAR U PODRUMU

07.03.	ned	DNK- S.Belber
08.03.	pon	NEMREŠ POBJEČ OD NEDJELJE – T. Štivičić
09.03.	uto	POSETILAC – E.E.Šmit
10.03.	sre	BRANA – K.Mekferson
11.03.	čet	TERAPIJA – J.Cvetanović
12.03.	pet	SAMOUDICA – A.Radivojević
13.03.	sub	ČEKAONICA – B.Liješević; B.Dimitrijević
14.03.	ned	U POSETI KOD GOSPODINA GRINA – Dž.Baron
15.03.	pon	POMORANDŽINA KORA – M.Pelević
16.03.	uto	SAMOUDICA – A.Radivojević
17.03.	sre	DOKLE ?! – M.Piletić
18.03.	čet	POMORANDŽINA KORA – M.Pelević
20.03.	sub	POMORANDŽINA KORA – M.Pelević
21.03.	ned	TERAPIJA – J.Cvetanović
22.03.	pon	DNK- S.Belber
23.03.	uto	DOKLE ?! – M.Piletić
24.03.	sre	KOS – D. Harover – gostuje Gradsko kazalište Sisak
25.03.	čet	DOKLE ?! – M.Piletić
26.03.	pet	BRANA – K.Mekferson
27.03.	sub	13.00 i 20.30 ČEKAONICA – B.Liješević; B.Dimitrijević
28.03.	ned	TERAPIJA – J.Cvetanović
29.03.	pon	DNK- S.Belber
30.03.	uto	MUŠKA STVAR – F.K.Krec
31.03.	sre	GLUMAC... JE GLUMAC... JE GLUMAC... – Gostuje Zijah A.Sokolović